

[Peter Nielsen.]

udgifter, men er en opsparing i ordets egentlige betydning. Bunden opsparing er jo ikke nogen ny opfindelse, ej heller nogen socialdemokratisk opfindelse. Vi har selvfølgelig medansvar for de hidtidige bundne opsparinger, men det er værd at understrege, at disse bundne opsparinger eller stabiliseringslån hver gang har virket efter deres hensigt, og at befolkningen til de fastsatte tider, somme tider før, har fået deres penge tilbage med rente. Hvis vi de andre gange havde ladet os løbe omkuld af den agitation, der både mod den bundne opsparing i 1951 og mod stabiliseringslånet blev ført med samme kraft som nu, havde vi næppe i dag haft den fine beskæftigelse og produktion, som tilfældet er. Vi ønsker ikke at spille hasard, når det drejer sig om, hvorvidt folk skal have arbejde eller ej. Derfor fastholder vi den bundne opsparing, og jeg er overbevist om, at der, ikke mindst i arbejderkredse, er forståelse for dette. Den fulde beskæftigelse er ikke et problem, man løser én gang for alle; det er et problem, der skal løses hver dag. Det er kun få år siden, at der i mange nordjyske landdistrikter konstant var 30-40 pct. arbejdsløshed. De tider ønsker vi ikke tilbage; så hellere betale bunden opsparing.

Der har jo i sommerens løb været talt og skrevet meget om, hvem der nu støtter hvem og hvorfor o. s. v., o. s. v. En kongres har endog brugt det meste af sin tid til at diskutere hvor og hvordan, og om man i det hele taget skulle støtte. Ifølge hele sagens natur kunne det blot blive en yderst teoretisk drøftelse. Nu har vi altså inden for en uge haft tre stormløb på regeringen, hver gang dog med forskellig bannerfører. Om lidt kan vi forhåbentlig sige tre for-gæves stormløb, men befolkningen kan nu altså selv forvise sig om, hvem der støtter hvem og hvordan, hvem der fylkes under andres faner, selv om man siger, at man ikke kan lide fanebæreren.

Mit partis stilling er klar. Vi har vor egen fane. Vi ønsker at virke for den fulde beskæftigelse, for tryghed i arbejdet for alle mennesker, og vi vil deltage i alt, hvad der kan fremme dette. Derfor siger vi nej til det ærede medlem hr. Aksel Larsens ændringsforslag.

Henry Christensen: Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå ind på en gentagelse af den almindelige økonomiske debat, der har været ført i forbindelse med den bundne opsparing og statens finanspolitik i det hele taget. Jeg må måske bare gøre den kommentar til det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at nu skal vi altså opleve, at man fører det argument i marken, at man skal gennemføre og opretholde den bundne opsparing og derigennem den stramme finanspolitik med det formål at sikre en højere beskæftigelse, end det ellers ville være tilfældet. For et år siden skulle man gennemføre en tilsvarende stram finanspolitik, men med det præcis modsatte formål og altså med den modsatte begrundelse. Da var det, fordi man skulle dæmpe beskæftigelsen, da var beskæftigelsen for stor; det var det formål, der dengang blev angivet.

Det har lejlighedsvis fra regeringspartiernes side lydt, at regeringen var enig om at gennemføre den bundne opsparing, og derfor tilkommer æren også regeringen alene. Jeg er ikke uenig i den betragtning. Jeg tror, det specielt er det ærede medlem hr. Helge Larsen, der har fremført den. Regeringen har altså alene gennemført denne lovgivning. Vi fandt, den var i strid med den aftalte skattepolitiske linje i omsforliget, men regeringen interesserede sig ikke for at gå i forhandling med os om andre veje til sikring af den fornødne statsfinansielle balance. Regeringen har imidlertid ikke alene været ene om indholdet af den politik, der på dette område følges, den har også været ene om at bestemme den form og den fremgangsmåde, hvorunder behandlingen af denne lovgivning skulle finde sted. Den kan ikke med rette komme og sige til os andre, at vi har lagt den vanskeligheder i vejen for at sikre en god behandling af det lovforslag, der her er til behandling. Lovforslaget om den bundne opsparing blev oprindeligt i foråret gennemført under den størst mulige hast; derefter gik der et halvt år, og endnu ved åbningstalen var regeringssiden ganske tavns med hensyn til forestående ændringer, men siden ved vi jo at der er sket et og andet.

Den 15. oktober, altså 15 dage efter, at folk var opfordret til at betale 1. rate af